

עמוס וארץ ישראל היפה

מנוחה נכונה

מי תאֵר לַעֲצֹמוֹ
שְׁמֹשׁוֹר יִתְגַּעֲגַע לְסוֹפֵר,
שְׁאֵלוֹף בְּמֵאָה מְטָרִים
יַעֲמֵד בְּשֹׁמֶשׁ הַזֹּאת
וַיַּחֲכֶה לְרֹץ הַמֶּרְתוֹן.

עמוס וארץ ישראל היפה.

וּבְחַיֵּי שָׁשִׁים וְאַחַת הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה,
כָּמָה שֶׁהִרְנַנְתָּ אוֹתִי, עָמוֹס,
כְּשֶׁקָּרָאתִי אוֹתְךָ בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה:
קְבוּץ חוֹם, שָׁם, בְּחוֹם הַהוּא.
אִשָּׁה, בְּעֶצֶם, נָר –
גּוֹף דֶּק, חֹר וְקָר, וְרֹאשׁ,
רֹאשׁ לְהִבָּה בּוֹעֶרֶת,
וְאַף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ מִמָּה.

עמוס וארץ ישראל היפה.

וְאַחֲרֵי כֵן, פּוֹף, מָה אֲנִי יוֹדֵעַ מֶה קָרָה –
נְעוּרִים, בְּגָרוֹת, כְּאֵלֶּה.
הַלְבַּשְׁתִּי אוֹתְךָ בְּשֵׁק,
צִירְתִּי עָלָיו עֵינִים רוֹשְׁפוֹת
וְהִבְעוֹת הָרוֹת עוֹלָם,
וְהִלְמַתִּי בּוֹ עַד מוֹתְךָ.

עמוס וארץ ישראל היפה.

מִי תֹאֵר לְעֶצְמוֹ שְׁאֵתְגַעֵגַע לְסוֹפֵר,
שְׁאֵלֹוּף בְּמֵאָה מְטָרִים
יִתְעַלֵּם מִהִירֵיהּ –
וְיִסְתַּכֵּב לְאַחֲזֹר.

יום שלישי בערב

FUCK FUCK FUCK!

היא פִּלְטָה
כְּשִׁירְדָה בְּרִיצָה בְּמִדְרָגוֹת אֶל הָרִצִּיף
וְרֹאֲתָה אֵיךְ הָרֶכֶת מִתְחִילָה לְנִסֵּעַ.
לא הָיוּ אֲזַי טֵלְפוֹנִים נִידִים –
בְּנֵי הַסֵּתֶכֶל עָלִי בְּמִבְט מְפֻקָּק
כְּשֶׁסָּפְרָתִי לוֹ עַל הַזְמָנִים הָהֵם –
אֲזַי חִכִּיתִי לָהּ בַּתְחִנָּה
וְלֹא הִבֵּנִתִי אִיפָּהּ הִיא,
לָמָּה הִיא לא יוֹצֵאת מִהָרֶכֶת.

FUCK!

פִּלְטָתִי כְּשֶׁכָּלֶם הִלְכוּ, כּוֹלֵל הָרֶכֶת,
וּמִצָּאֵתִי אֶת עֶצְמִי לְבַד, בְּלִילָה, בְּרִצִּיף הַקָּר.
אַחֵר כֶּה, בְּבִית, הִכְנָתִי לְעֶצְמִי תָה עִם לִימוֹן,
וְצִנְחָתִי עַל הַסֶּפֶה.
נִרְדַּמְתִּי כִּנְרָאָה עוֹד לִפְנֵי שְׁשִׁיתִי מֵהֵתָה,
אֲבָל גַּם בְּחִלּוֹם זֶה הִמְשִׁיךְ:
שׁוֹב הִיא פִּסְפָּסָה אֶת הָרֶכֶת,
שׁוֹב עֲמַדָּתִי לְבַד בְּרִצִּיף.
טוֹב, מִתִּישָׁהוּ כֵּן נִפְגַּשְׁתָּם,
בְּנֵי אִמֹר מִהַמְטָבָח.
אָהָא, פִּלְטָתִי לְעֶצְמִי בְּשִׁקְט,
וְהִמְשַׁכְתִּי לְשִׁתּוֹת מֵהֵתָה.

גלקסיית אנדרומדה

איך נפלה עלי פתאם אהבה כזאת.

בשליש האחרון של חיי, משה,
היא נגשה אלי, שאלה אם אני זוכר אותה.
בדיוק נגמר הארוע, הרבה אנשים סביב,
יון העתיקה היתה הנושא.
השירה שלה, מי שתרגם אותה.
קראת תרגומים שלו?
משהו בלי יוגית, בלי עברית,
בדאי בלי שירה.
אבל היה חשוב לי להודות לו.
גם שק אגרוף ראוי לתודה.

איפה הייתי?

"איך נפלה עליך פתאם אהבה כזאת?"
כן, תודה.

לא זוכר כמה זמן עבר
מששאלה עד שעניתי –
רגע? שני רגעים?
מה אני מדבר!
זמן קודם ליון העתיקה,
זמן קודם אפילו לרגע בו הרגיש הקוף
שדמוית הקוף מולו
מסתכלת עליו במבט
שאין לו עדין מלים לתרגם אותו.
המפץ הגדול, זוכר?
הרגע בו נולד המרחב –
ובו בזמן גם הזמן –
ויבשות, ועצים, וקוף מבלבל,
ודמוית קוף שמראה לו גב,
בלי זנב,
ורגע לפני שנעלמת בסבך

איך נפלה עלי פתאם אהבה כזאת.